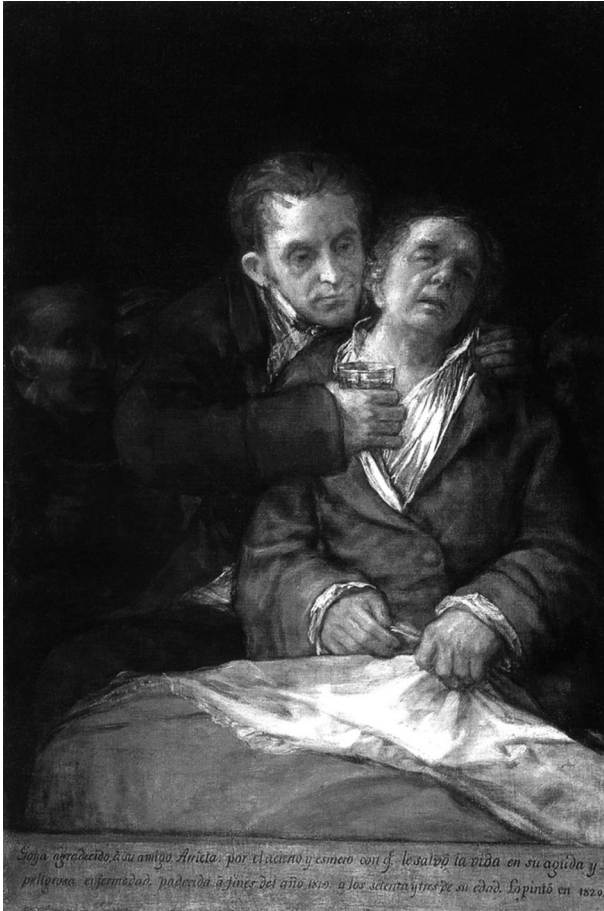


*Joaquín Melich*

LA PROSA  
DE LA VIDA

FRAGMENTOS FILOSÓFICOS II



GOYA, *Autoretrat amb el doctor Arrieta* (1820)

FRAGMENTA EDITORIAL

Publicat per FRAGMENTA EDITORIAL  
Plaça del Nord, 4  
08024 Barcelona  
www.fragmenta.cat  
fragmenta@fragmenta.cat

Collecció ASSAIG, 37  
Consell assessor PERE LLUÍS FONT  
FRANCESC-XAVIER MARÍN  
JOSEP OTÓN  
FRANCESC TORRALBA  
AMADOR VEGA

Primera edició OCTUBRE DEL 2016  
Primera reimpressió MARÇ DEL 2019

Direcció editorial IGNASI MORETA  
Producció editorial ELISENDA SEVILLA I ALTÉS  
Producció gràfica INÈS CASTEL-BRANCO

Impressió i relligat ROMANYÀ VALLS, S. A.

© 2016 JOAN-CARLES MÈLICH SANGRÀ  
pel text

© 2016 FRAGMENTA EDITORIAL, S. L. U.  
per aquesta edició

Dipòsit legal B. 15.516-2016  
ISBN 978-84-15518-54-9



Generalitat de Catalunya  
Departament de Cultura

Amb la col·laboració del Departament  
de Cultura

RESERVATS TOTS ELS DRETS

*La prosa:  
aquesta paraula no significa només  
un llenguatge no versificat;  
significa també el caràcter concret,  
quotidià, corporal, de la vida.*

MILAN KUNDERA

## PÒRTIC

L'OBLIDAT NO ERA el *ser* sinó el *ser-hi*.

Arribem amb la història començada.

Arribem a l'entreacte d'una peça: n'ignorem l'incert final... S'aixeca el teló i descobrim que abans ja hi ha hagut altres obres i altres personatges. No coneixerem mai la història sencera. El nostre és un conte a mitges. Potser més endavant hi haurà algú que explicarà el relat. O potser no.

Impossible d'esbrinar el *Sentit*, ens trobem al llindar del precipici.

Vertigen, temptatives i també compassió. Si no fos així, ningú no ens aturaria.

Estem abocats a un abisme.

Però algú evita una caiguda.

La caiguda.

I

Al principi no era el verb, sinó l'adverbi.

Som fets d'atzar i d'incertesa, de desitjos impossibles, de secrets inconfessables, de nits de follia, de somnis reprimits.

Som fets de records i de silencis, d'absències presents a l'alba i al crepuscle.

Som fets, però ens podem *desfer*.

L'humà és l'ésser que pot dir *no*, que pot esmenar la totalitat.

2

Abandonar l'harmonia dels conceptes i de les normes, i obrir-se a una poètica de l'escolta i de les dissonàncies.

El més important d'una *filosofia literària* és el ressò que provoca.

3

Hans Castorp va mirar al seu voltant... Tot el que veia era sinistre, maligne; i sabia molt bé el que veia: era la vida sense temps, la vida sense preocupacions i sense esperances, la vida com una mena de frívol moviment sense rumb, estancat..., la vida morta.

THOMAS MANN, *La muntanya màgica*

La *vida*, només m'interessa una vida finita, inquietant i contingent, sense veritats absolutes, sagrades o incondicionals. Un escenari en constant formació, transformació i deformació. Una vida

creadora d'un mosaic en què les peces no encaixen, sense centre ni síntesi.

Una vida que posi en qüestió la naturalesa, la *pròpia* naturalesa, allò que la gramàtica que he heretat ha fet de mi. ¿Fins a quin punt puc negar-la?

4

De la mateixa manera que el nen estava sotmès als seus pares i obligat a obeir-los, el *jo* està sotmès a l'imperatiu categòric del seu *superjò*.

FREUD, *El jo i l'allò*

¿Com puc deixar de ser allò que sóc? ¿Com puc alliberar-me d'aquesta consciència que em provoca culpa? ¿Com puc deixar de ser cruel amb mi mateix?

5

Sóc un caminant, un pelegrí a la terra. I vosaltres... ¿sou alguna cosa més?

GOETHE, *Els sofriments del jove Werther*

Viure acompanyats de la inquietant presència del buit. ¿Això és existir?

6

A diferència del *món de les idees* —un món construït sobre principis purs i valors immutables—, la *prosa de la vida* és un «viure en perspectives».

7

La prosa és un temps tràgic, còmic i dramàtic.

8

Viure fixant-se en cada detall, en el to, en l'estil, en el gest. Perquè cada gest és primer i últim; és irrepètible.

9

L'essència no vol saber-ne res, del temps.